

BERGMAN 5

SÈRIE

CÀSTIGS JUSTIFICATS

HJORTH & ROSENFELDT

Columna

MICHAEL HJORTH
I HANS ROSENFELDT
CÀSTIGS
JUSTIFICATS

(Sèrie Bergman 5)

Traducció de Pontus Sánchez

TÍTOL ORIGINAL: *DE UNDERKÄNDA*
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2018

© MICHAEL HJORTH I HANS ROSENFELDT, 2015

PUBLICAT D'ACORD AMB SALOMONSSON AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ: PONTUS SÁNCHEZ, 2018

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2018

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2018

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2339-7

D.L.: B. 28.329-2017

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, SL

IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

WWW.COLUMNAEDICIONS.CAT

CANÇONS DE L'INTERIOR:

PÀG. 103: © «CAN'T HOLD US», 2012 MACKLEMORE, LLC.,

INTERPRETADA PER MACKLEMORE & RYAN LEWY FT. RAY DALTON

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Estimat redactor en cap Källman,

Ja fa molts anys que llegeixo la seva publicació. Al principi, com a diari en format físic, però des de fa temps a través d'internet. No sempre simpatitzo amb els seus punts de vista i de vegades m'he qüestionat tant l'elecció de temes sobre els quals s'escriu com l'enfocament dels reportatges, però tot i així sovint he sabut trobar cert divertiment en el seu periòdic.

No obstant això, ara em sento obligat a fer-li la pregunta següent com a editor responsable.

Per què a la seva publicació s'aplaudeix la idiotesa més pura?

Quan es va decidir que s'hi havia de mostrar l'estupidesa més absoluta i no només fer que es convertís en la norma sinó que, a més, fos envejable i digna de perseguir?

Per què informen i donen espai a persones que no saben ni quin any va esclatar la Segona Guerra Mundial, que no tenen els coneixements més elementals en matemàtiques i que només de forma excepcional saben construir una oració completa durant els seus discursos? Persones que tenen com a únic talent posar bé els llavis davant les anomenades *selfies* i com a únic

mèrit haver fet el ridícul públicament practicant sexe en algun d'aquells *reality shows* que inunden els nostres canals de televisió tots els vespres.

A la meva feina em trobo sovint amb adolescents. Són complidors, intel·ligents, implicats i ambiciosos. Persones joves que segueixen els debats, que absorbeixen coneixements, que pensen de forma crítica i que estudien per aconseguir algun dia una feina interessant i fer la seva aportació a la societat. Joves que volen alguna cosa. Que saben alguna cosa.

Són ells a qui vostè hauria de donar cabuda. És a ells a qui vostè hauria d'intentar convertir en referents. No a aquella colla d'éssers sense empatia, egoistes i obsessionats amb l'aspecte exterior que, amb porqueries de metall a la llengua i el cos recobert de vulgars tatuatges, presumeixen amb el seu baix quocient intel·lectual i la seva cultura general inexistent.

Per tant, repeteixo la meva pregunta i espero una resposta del diari.

Quan es va decidir que l'autèntica estupidesa s'havia de mostrar i no només fer que es convertís en la norma sinó que, a més, fos envejable i digna de perseguir?

Una cordial salutació,
Cató el Vell

— **T**renta segons a partir d'ara.
Ara com ara, en Mirre amb prou feines aconseguia registrar el clic metàl·lic quan el cronòmetre començava a comptar. Fins quan havia de durar, això? Què havia dit, l'home?

Li havia de fer seixanta preguntes.

Per quina anaven? En Mirre no en tenia ni idea. Li feia la sensació que durava una eternitat. Encara estava intentant prendre consciència del que havia passat.

—Vols tornar a escoltar la pregunta?

L'home estava assegut a prop seu.

A l'altra banda de la taula.

La seva veu, tranquil·la i profunda.

El primer cop que en Mirre va sentir aquella veu va ser dues setmanes enrere, quan van parlar per telèfon. L'home li havia trucat i s'havia presentat com a Sven Cato, periodista *freelance*. Volia fer-li una entrevista. O, més aviat, un retrat. En Mirre no havia guanyat, però era un dels participants que havia rebut més atenció a les xarxes socials i a la premsa. La gent s'havia creat una imatge d'ell sobre la base del que

havia vist. L'Sven volia aprofundir una mica en aquesta imatge. Mostrar altres vessants, la persona que hi havia darrere. Podien veure's?

Això havien fet. A l'hotel Kurhotellet. L'Sven l'havia convidat a dinar. Havien decidit demanar una cervesa cadascú malgrat que eren només poc més de les dotze d'un dimarts. Però era estiu. Vacances. L'Sven havia deixat una petita gravadora a la taula que els separava i havia començat a preguntar. En Mirre, a respondre.

Ara l'home que tenia davant semblava interpretar el seu silenci com un sí.

—A quin grup de paraules pertanyen les que descriuen la relació entre persones, coses i llocs, com per exemple *a*, *per*, *davant* i *en*?

—No ho sé —va dir en Mirre, i ell mateix va notar com de cansada li sonava la veu.

—Et queden deu segons de temps per pensar-hi.

—No ho sé! No puc contestar el teu coi de preguntes!

Va haver-hi uns segons de silenci, després un altre clic quan el cronòmetre es va aturar i per acabar un altre quan es va posar a zero de nou.

—Pregunta següent: com es deia el vaixell almirall de Cristòfol Colom en el viatge en què va descobrir Amèrica, l'any 1492? Trenta segons a partir d'ara.

Clic.

El cronòmetre va iniciar de nou el compte enrere.

L'entrevista havia anat bé. L'Sven tenia la mateixa edat que el pare d'en Mirre, o potser més i tot, i no hi estava del tot implicat, però mostrava un interès sincer, pel que semblava. Era divertit parlar-hi. Quan en Mirre havia tornat de fer una visita al lavabo, l'Sven ja havia demanat dues cerveses més.

Devia ser això. La segona cervesa. L'hi devia haver tirat alguna cosa, perquè en Mirre no havia trigat a començar a trobar-se malament. S'havia desconcentrat. Havia sentit que perdia forces.

L'Sven s'havia ofert a apropar-lo a casa.

Havien sortit del restaurant. Havien caminat fins a l'aparcament.

I després s'havia despertat aquí.

El cap descansant sobre la dura fulla de la taula.

S'havia incorporat i havia trigat uns segons a adonar-se que no veia res. Quan havia intentat treure's el que li tapava els ulls, havia descobert que només podia moure les mans uns pocs centímetres. Un soroll metàl·lic quan ho va intentar.

Cadenes. Manilles.

S'havia posat a cridar i a estirar les manilles, però havia callat en sentir la veu coneguda.

—Ningú et pot sentir i no et pots alliberar.

Més crits. Què coi estava passant? Què collons estava fent? Amenaces i súpliques s'anaven combinant. Sobretot amenaces.

—Tranquil·litza't. Podràs sortir d'aquí en qüestió de mitja hora. Sempre que aprovis, esclar.

—Com, que aprovi? —havia preguntat en Mirre—. El què?

Seixanta preguntes.

Trenta segons de temps per respondre'n cada una.

Una tercera part de les respostes havia de ser correcta.

—Què passa, si no? —havia preguntat en Mirre.

—Som-hi, doncs —havia contestat l'home, que probablement no es deia Sven Cato—. Primera pregunta: què volen dir les sigles de l'OTAN? Trenta segons a partir d'ara.

El clic que iniciava el cronòmetre, seguit d'un tic-tac més suau però més ràpid a mesura que es descomptaven els segons.

En Mirre no havia donat cap mena d'importància a les primeres deu, quinze preguntes. Havia seguit barallant-se amb les manilles, preguntant a l'home què collons estava fent, què volia, assegurant-li que ho pagaria per fer-li això o que li donaria el que volgués si el deixava anar.

Amenaces i súpliques.

L'home no s'havia deixat pertorbar. Amb la mateixa veu calmada li havia fet les preguntes, havia iniciat el cronòmetre, havia preguntat si volia que li repetís la pregunta i havia esperat una resposta. Al cap d'una estona havia remarcat amb la màxima objectivitat que les possibilitats d'aprovar s'estaven reduint dràsticament i que el més assenyat seria que en Mirre tractés de concentrar-se una mica més i d'amenaçar-lo una mica menys.

I llavors en Mirre va començar a parar atenció.

«Què és un nombre primer?».

«Quins animals s'inclouen a Els Cinc Grans?».

«A quina dècada es va crear l'illa de Surtsey a les costes del sud d'Islàndia?».

«Com es diu la unitat del SI que s'empra per mesurar la intensitat lumínica?».

Potser a mitja conversa en Mirre s'havia adonat del soroll que se sentia quan es movia. Plàstic. Estava assegut damunt d'un plàstic. Un coixí plastificat. Al món d'en Mirre només hi havia dos motius perquè ho estigués.

L'un era que el coixí fos nou.

L'altre, que el volia protegir.

De les taques. Les esquitxades. La sang.

Amb una pujada sobtada d'adrenalina, en Mirre va decidir que superaria la prova. L'hi demostraria, a aquell desgraciat. Intentava escoltar, intentava pensar. Havia d'aprovar, collons.

«A quin estat es troba la ciutat de Chicago?».

«Quin és el símbol químic del fòsfor?».

«Qui es va coronar rei de Suècia després de la mort d'Òscar I?».

Una pregunta rere l'altra amb la mateixa veu tranquil·la i profunda. En Mirre no se'n sabia ni una, coi...

—Darrera pregunta: a quina família pertany el golut?
Clic.

Quina família? Com, família? En Mirre sabia com es deia golut en anglès. *Wolverine*. Havia vist totes les pel·lícules de Marvel. Però, família?

—Vols que repeteixi la pregunta?

—No.

Silenci. El tic-tac suau i accelerat. Clic.

—S'ha acabat el temps. A veure...

En Mirre va sospirar, va recolzar el front damunt la taula. Ni de broma en tindria vint de correctes. Ni tan sols havia respost tantes preguntes.

Va sentir que l'home es posava dret a l'altra banda. En Mirre va aixecar a poc a poc el cap de la taula, el seguia amb l'oïda. Semblava que se li estigués atansant. De sobte en Mirre va sentir un contacte fred, metàl·lic, al front.

—Has suspès —va dir l'home, que, efectivament, no es deia Sven Cato. En Mirre ni tan sols va tenir temps d'enretirar el cap abans que l'aire comprimit de la pistola de sacrifici disparés la vareta, que de forma immediata va travessar l'os frontal i va penetrar al cervell.

Les mentides l'havien envoltat tota la vida. Invisibles. Durant més de trenta anys, les ombres havien estat allà sense que ella les hagués descobert. Però ara ja no. Ara les veia pertot arreu. Es dirigís on es dirigís, sempre hi topava.

Les mentides i les traïcions.

Ningú havia dit la veritat.

Ningú.

Ni l'Anna, ni en Valdemar ni en Sebastian.

La mare, el pare i el pare.

Però ara es negava a considerar-los a cap d'ells com la seva família. Era un sentiment massa afectuós. No pensava donar-los això. Ara només eren persones amb nom, res més.

Anna. Valdemar. Sebastian.

Pas a pas, la seva vida s'havia començat a esquerdar. Una investigació policial sobre un crim econòmic havia portat a la detenció d'en Valdemar. En un primer moment, ella va donar per fet que ell era innocent, víctima d'unes circumstàncies desafortunades. No deixava de tractar-se del seu pare. Però ell va confessar. El món d'ella va trontollar.

En aquell moment no sabia que només acabava de descobrir la punta de l'iceberg.

L'abisme real es va obrir quan es va assabentar que en Valdemar no era el seu pare biològic. Aquella revelació gairebé la va deixar fora de combat. Febrilment, va intentar navegar per la seva nova existència i descobrir la veritat. Va recórrer a l'Anna, però mai s'hauria imaginat que pogués arribar a enganyar tant i amb tanta vilesa.

Va inventar-se un pare.

Un home mort.

Una nova mentida.

La Vanja podia entendre per què no li havia volgut explicar la veritat sobre en Valdemar. Entendre-ho i potser fins i tot apreciar-ho. Ell havia exercit com a pare en tots els aspectes fonamentals al llarg de tota la seva vida. El millor pare que ella s'hagués pogut imaginar. Per què prendre-l'hi? Per què carregar-se la relació d'elles dues per no res?

Però, ara? Ara que ella sabia qui era ell, o més aviat, qui no era. Per què continuar amb les mentides? Per què negar-li ara la veritat? No s'ho podia explicar, ni defensar-ho ni entendre-ho, i l'efecte col·lateral va ser una fredor gèlida entre totes dues. Un bloc emocional que la Vanja no tenia cap necessitat d'intentar fondre.

No era ella qui havia mentit.

Era innocent.

Però després, quan tot el que l'envoltava ja s'estava remouent, Sebastian Bergman havia sorgit de cop i volta de les ombres.

Ell era el seu pare.

Era per això que havia volgut tornar al Riksmord, a la unitat d'homicidis.

La força motora quedava clara com l'aigua. Tots els seus actes només tenien una finalitat: apropiarse a ella, aconseguir fer-se amic seu.

La nit després del casament d'en Billy, ell l'havia despertat. Encara estava mig adormida quan li va dir que havia d'explicar-li una cosa i no, no podia esperar. Ella no sabia ben bé què devia esperar quan s'havia assegut al seu costat al llit desfet, però no era el que va sentir, això segur.

—Sóc el teu pare, Vanja —li havia dit ell, i li havia agafat les mans.

Si més no, s'havia entestat a revelar-l'hi amb un mínim de consideració. Va intentar ser tan dolç com va poder. Li va explicar de quina manera se n'havia assabentat i com, un cop ho va saber, no havia volgut destrossar la relació amb en Valdemar, que l'Anna l'hi havia prohibit, que tot i així ell sempre havia procurat el millor per a ella.

Semblava sincer.

Ella l'hi va agrair. Però en veritat no canviava res. La mentida no deixava de ser mentida.

Havien jugat amb la seva vida.

Com en aquella pel·lícula de Jim Carrey, *El show de Truman*.

Tot havia estat teatre i tots havien sigut actors, tret d'ella.

Ella, que sempre s'havia sentit orgullosa de ser racional i lògica, va trontollar. Era com si fos dins d'una casa on cada porta duia a un nou cul-de-sac. Per molt que busqués, no trobava el camí de sortida.

Havia agafat dues setmanes de baixa. S'havia quedat al pis tractant de recuperar el control sobre els sentiments. Només li havia servit per adonar-se de com estava de sola, en realitat.

Durant la seva vida adulta havia invertit totes les energies en dues coses: la feina i la família.

Ser una bona policia.

Ser una bona filla.

Ara, sense família, només li quedava la feina.

Però allà hi havia l'home que de sobte resultava ser el seu pare. Els seus dos mons col·lidien. Enlloc podia desfer-se dels pensaments que la turmentaven. Però era el que necessitava.

Construir-se una vida més enllà de les ombres.

Una vida pròpia. La seva.

Però no tenia la més petita idea de com fer-ho.